

C_2020095RO.01000701.xml
23.3.2020

RO

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

C 95/7

Cerere de decizie preliminară introdusă de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungaria) la 13 august 2019 – Vikingo Fővállalkozó Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Cauza C-610/19)

(2020/C 95/06)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Părțile din procedura principală

Reclamant: Vikingo Fővállalkozó Kft.

Pârât: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Întrebările preliminare

1)

Sunt conforme cu articolul 168 litera (a) și cu articolul 178 litera (a) din Directiva 2006/112/CE (1) a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind taxa pe valoarea adăugată, coroborate cu articolul 220 litera (a) și cu articolul 226 din aceeași directivă, o interpretare juridică și o practică națională conform căreia, atunci când sunt îndeplinite condițiile de fond pentru a beneficia de dreptul de deducere a taxei, nu este suficientă simpla deținere a unei facturi al cărei conținut respectă prevederile articolului 226 din directiva respectivă, ci pentru a-și exercita în mod legal dreptul de deducere a taxei aferente facturii în cauză persoana impozabilă trebuie, în plus, să dețină documente justificative suplimentare, care trebuie să respecte nu numai dispozițiile Directivei 2006/112, ci și principiile prevăzute de reglementarea națională în domeniul contabilității și dispozițiile specifice în materia documentelor justificative, și care impun fiecăruia dintre membrii lanțului de operațiuni obligația de a-și aminti și de a declara în același mod fiecare detaliu al operațiunii economice care se bazează pe documentele justificative respective?

2)

O interpretare juridică și o practică națională conform căreia, în cazul unei operațiuni în lanț, indiferent de orice alte circumstanțe, pentru simplul fapt că operațiunea este de această natură, se impune fiecăruia dintre membrii lanțului obligația de a verifica elementele operațiunii

economice realizate de aceștia și obligația de a deduce din această verificare consecințe cu privire la persoana impozabilă care se află la celălalt capăt al lanțului, și se refuză persoanei impozabile dreptul de [deducere a TVA-ului], pentru motivul că constituirea lanțului, chiar dacă nu este interzis de legislația națională, nu era justificat [în mod rezonabil] din punct de vedere economic, sunt conforme cu dispozițiile Directivei 2006/112 referitoare la [deducerea TVA-ului] și cu principiile neutralității fiscale și efectivității. În acest context, în cazul unei operațiuni în lanț, în cadrul examinării circumstanțelor obiective care pot justifica refuzul dreptului [de deducere a TVA-ului], atunci când trebuie să se determine și să se aprecieze relevanța și forța probatorie a elementelor de probă pe care se întemeiază refuzul dreptului de deducere a TVA-ului, se pot aplica numai dispozițiile Directivei 2006/112 și ale dreptului național referitoare la deducerea taxei în calitate de norme materiale care precizează faptele relevante pentru determinarea cadrului de fapt sau trebuie să se aplice, în calitate de norme speciale, și dispozițiile din domeniul contabilității ale statului membru în cauză?

3)

O interpretare juridică și o practică naționale conform căroră persoanei impozabile care utilizează bunurile pentru necesitățile operațiunilor sale impozabile din statul membru în care le realizează și care deține o factură conformă cu Directiva 2006/112 și se refuză dreptul [de deducere a TVA-ului] pentru motivul că nu cunoaște toate elementele [operațiunii] efectuate de membrii lanțului sau prin invocarea unor împrejurări legate de membrii lanțului care îl preced pe emitentul facturii și asupra căroră persoană impozabilă nu putea avea nicio influență din motive independente de aceasta, și se condiționează dreptul [de deducere a TVA-ului] de cerința ca persoana impozabilă să îndeplinească, în contextul măsurilor care îi revin în mod rezonabil, o obligație generală de verificare ce trebuie exercitată nu numai înainte de încheierea contractului, ci și în cursul executării sale și inclusiv ulterior acesteia, sunt conforme cu dispozițiile Directivei 2006/112 referitoare la [deducerea TVA-ului] și cu principiile neutralității fiscale și efectivității. În acest context, persoana impozabilă are obligația să nu își exercite dreptul [de deducere a TVA-ului] în cazul în care, în ceea ce privește orice element al operațiunii economice indicate în factură, la un moment ulterior încheierii contractului sau în cursul executării sale sau după executarea sa, se constată o neregularitate sau i se aduce la cunoștință o împrejurare care determină refuzul dreptului [de deducere a TVA-ului] conform practicii autorităților fiscale?

4)

Ținând seama de dispozițiile Directivei 2006/112 referitoare la [deducerea TVA-ului] și de principiul efectivității, autoritatea fiscală are obligația să specifice în ce constă fraudă fiscală? Practica autorităților fiscale, conform căreia omisiunile și neregularitățile lipsite de o legătură de cauzalitate rezonabilă cu dreptul [de deducere a TVA-ului], săvârșite de membrii lanțului, sunt considerate dovezi ale fraudei fiscale, invocând în acest sens faptul că, având în vedere că aceste omisiuni și neregularități au determinat caracterul nefiabil al conținutului facturii, persoana impozabilă avea sau trebuia să aibă cunoștință de fraudă fiscală, este adecvat? În cazul în care ar exista fraudă fiscală, această împrejurare justifică faptul că persoanei impozabile i se impune obligația de a efectua o verificare cu întinderea, nivelul și domeniul menționate anterior, sau această obligație depășește cerințele impuse de principiul efectivității?

5)

O sancțiune care presupune refuzul dreptului [de deducere a TVA-ului] și care constă în obligația de a plăti o sancțiune fiscală egală cu 200 % din diferența fiscală în cazul în care nu a existat nicio pierdere de venituri pentru trezoreria publică, legată în mod direct de dreptul [de deducere a TVA-ului] al persoanei impozabile? Se poate reține existența vreuneia dintre împrejurările la care se referă articolul 170 alineatul 1 a treia teză din az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény

[Legea nr. XCII din 2003 privind procedura generală fiscală; denumită în continuare „LPGT”], atunci când persoana impozabilă a pus la dispoziția autorităților fiscale toate documentele aflate în posesia sa și a inclus în declarația sa fiscală facturile emise?

6)

În cazul în care s-ar putea aprecia pe baza răspunsurilor date la întrebările preliminare adresate că interpretarea normei juridice naționale urmată după cauza în care s-a dat Ordonanța din 10 noiembrie 2016, *Signum Alfa Sped* (C-446/15, EU:C:2016:869) și practica adoptată pe baza acesteia nu sunt conforme cu dispozițiile Directivei 2006/112 referitoare la [deducerea TVA-ului], și ținând seama că instanța de prim grad de jurisdicție nu poate sesiza Curtea de Justiție de Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară în toate cauzele, se poate considera în conformitate cu dispozițiile articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene că dreptul persoanelor impozabile de a exercita o acțiune judecătorească în daune-interese le asigură dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil consacrat la articolul respectiv? În acest context, se poate interpreta că alegerea formei deciziei pronunțate în cauza *Signum Alfa Sped* implică faptul că problema a fost reglementată deja de dreptul Uniunii și a fost clarificată de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și că, în consecință, era evidentă, sau presupune că având în vedere că s-a inițiat o nouă procedură, problema nu a fost clarificată în totalitate și că, prin urmare, era în continuare necesar să se solicite Curții să se pronunțe cu titlu preliminar?

(1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială 9/vol. 3, p.7)